

Bound by Fate

Fresia Lotus

Contemporary Romance trilogy with a Dark edge:

Web of Secrets

Web of Lies

Web of Choices

Dark Romantasy trilogy with an Historical edge:

Bound by Fate

Bound by War

Bound by Time

Bound by Fate

Nederlandstalige editie

Fresia Lotus

Eerste Editie, 2025

Copyright © 2025 Fresia Lotus

Auteur: Fresia Lotus

Imprint: Brave New Books

Omslag en vormgeving: Fresia Lotus

ISBN 9789465312866

NUR 343

www.fresialotus.com

Beschikbaar in e-boek en paperback

Alle rechten voorbehouden

Een Dark Romantasy
met een Historisch randje.

Trigger waarschuwing

De beste leeservaring krijg je door deze lijst niet vooraf helemaal door te nemen. Raadpleeg hem enkel wanneer je gevoeligheden hebt en zekerheid zoekt. *Of lees hem juist wél, als je graag vooraf het menu keurt zoals een echte BookTok-lezer.*

Deze roman bevat scènes en thema's die enkel geschikt zijn voor een matuur publiek. Het verhaal omvat onder andere:

Intense emotionele conflicten

Expliciete seksscènes

Rauwe intimiteit

Dominante mannelijke hoofdpersonage

Bezitterig mannelijk hoofdpersonage

Touch her and die

Leeftijdsverschil

Manhandling

Knife play

Breath play

Blood play

Primal play

Gun play

Anale seks

Cutting

Biting

Openbare seks

Voyeurisme

Trauma

Dood
Wurging
Moord
Psychologische manipulatie
Grafisch geweld
Oorlog
Verwondingen
Auto-ongeluk
Littekens
Rouw
Survivor's guilt
Mentale gezondheidsproblemen
Automutilatie
Gevangenschap

Lees met zorg.

Ze waarschuwden me voor het duister.
Maar niemand zei me dat het mijn naam
zou fluisteren.

Afspeellijst

Romantische zijde van het verhaal:

Dangerous - Sleep Token

Provider - Sleep Token

Eternity - Alex Warren

Some say - Adam Ulanicki

Royalty - Livingston

Figure you out - Voilà

If I had you - Chris Grey

Fire On Fire - Sam Smith

Breathe - Mellina Tey

Morally Grey - April Jai

Dangerous - Limi

Only you - Ashanti

Making good love - Avant

Iris - Goo goo dolls

Still into you - Cyril & Mario

Going on - Henri PFR

The Author - Livingston

Rain - Sleep Token

Glow - Livingston

I need you - Liloyd

Tell her - Drayce

Lifetime - Chris Grey

Tell me it's you - Aaron Pierre & Tiffany Boone

Milele - Anika Noni Rose & Keith David

Duister romantische zijde van het verhaal:

I Crave the Damage – Deathly Hours
Beautiful Monster - Henri Werner & Raene
Molly - Dre Tamashi
Slide - Gonedark & Dre Tamashi
Taste - Jake Daniels
Bad Girl - Jake Daniels
Pain - Jake Daniels
Favorite - Isabel Larosa
God is a weapon - Falling in reverse
Envy - Chris grey
Let the world burn - Chris Grey
Cold blooded - Chris Grey
Make the angels cry - Chris Grey
I'd burn the world for you - Drayce
Say I'm toxic - Drayce
The vultures - Chris Grey & Plvtinum
Just between us - Drayce
On your knees - Drayce
Die4me - Gonedark
Lipstick - Gonedark
Blood Oath - Henri Werner

Cravin' - Kendyle Paige

Femme fatale - Nikki Idol

Burning bridges - Josh Lambert

Fuck - Mandrazo, Seabrazy & Kyashqo

In the shadows you'll hear my voice – Kirra47

Mentale inzinking zijde van het verhaal:

Popular Monster - Falling in reverse

Last resort reimagined - Falling in reverse

Just pretend - Bad Omens

Pale Moonlight - Dayseeker

Lifeline - Beyond Awareness

Take me back to eden - Sleep Token

Look to Windward - Sleep Token

Sympathy - To Close To Touch

Hollywood's Bleeding Numb - Conor Maynard

The kill - Thirty seconds to mars

Cradles - Sub Urdan

Shattered - Trading Yesterday

Lost Ones - Chase McDaniel

Reaper - Braeeker

Manic – Layto

I feel nothing – What are you hiding

Oorlog zijde van het verhaal:

Fire queen - Filip Lackovic

Wolf brotherhood - Filip Lackovic

War - Phix

I'm Not Afraid - Tommee Profitt & Wondra

Play with fire - Sam Tinnesz

Rise - League of legends

Legends Are Made - Sam Tinnesz

Shadow - Livingston

Legends never die - Arcane

Castle - Halsey

You should see me in a crown - Billie Eilish

You've created a monster - Bohnes

Brother Betrayed - Kelvin Harrison Jr

Historische zijde van het verhaal:

Warrior - Filip Lackovic

Warrior - Livingston

Elegant Places · Miniotto

Gravy beats - Mugen

Bardstep - Eric Veta

Swxr - White Hanami

Indigo - Sam Barber

Live like legends - Ruelle

Proloog

Cyriel

De storm buiten is gaan liggen. Ik hoorde hoe hij het opgaf. Maar mijn handen beven nog.

Ik tel tot tien in stilte, zoals mama me heeft geleerd. Want als ik stil kan blijven—breekt er misschien niets anders meer.

Mama's stem zoemt zacht in het donker, haar wiegelied meedrijvend op de wind. Ze ruikt naar regen en lavendel, naar de warme omhelzing van de nacht. Haar hand strijkt door mijn klamme haar terwijl ze fluistert dat schaduwen slechts verhalen zijn—echo's van papa's verhalen, die mijn dromen binnensluipen alsof ze ergens naartoe moeten.

‘Vertel me een mooie,’ fluister ik, mijn stem trillend.

Ze gaat naast me liggen, haar hand warm op mijn hart.

‘Er waren eens,’ zegt ze, ‘twee mensen die zóveel van elkaar hielden dat de wereld zelf openbrak om plaats voor hen te maken.’

‘En ze kusten?’

Ze glimlacht. ‘Ja. En hun liefde was zo sterk dat ze een spoor achterliet—een pad tussen werelden dat alleen hun band kon openen. Zij die na hen kwamen, voelden dat pad in hun botten. Ze werden Bondgeborenen genoemd.’

‘Ben ik er zo een?’

Ze antwoordt niet. Haar ogen dwalen naar de kleine houten rammelaar op het tafeltje naast het bed—papa's geschenk toen ik geboren werd.

‘Wil je je rammelaar vannacht, kleintje? Om je veilig te

houden?’

Ik schud mijn hoofd en duw de herinnering weg dat ik hem ooit nodig had. ‘Ik ben nu vijf, mama. Ik heb geen babypullen meer nodig.’

Ze glimlacht zacht, strijkt een lok haar uit mijn gezicht. ‘Nee, ik denk het niet inderdaad.’

Dan begint ze te zingen, haar stem laag en zacht:

*‘Wanneer het duister valt en hoop vervaagt,
wanneer de storm breekt en het licht verjaagt,
wanneer de nacht brandt en alles verslindt,
dan komt hun zoon, het zo beminde kind.
Ogen van grijs en een hart vol vuur,
geboren uit liefde, te groot voor een muur,
met kracht om te openen, kracht om te sluiten,
een brug tussen werelden — daar kan hij niet buiten.
Een band ongebroken, fel en waar,
een vonk van hoop voor jou en voor haar.’*

Haar stem vervaagt terwijl mijn ogen dichtvallen, veilig in haar armen.

Buiten begint de regen opnieuw—zachter nu, alsof de storm afwacht.

Hoofdstuk 1

Enna

Als verdriet een smaak had, zou die van mij lauwe koffie zijn, met te veel wachten erin. Toch klem ik beide handen om de mok, alsof het gewicht me bijeen kan houden.

Het raam gonst zacht onder de ochtendlucht. De tuin daarachter ligt al fel in het licht, zwaar van de trage adem van juni. Binnen is het stil. Het soort stil dat voelt alsof het luistert.

Noah is een uur geleden vertrokken naar zijn werk, en sindsdien tikt de klok harder—alsof hij elke seconde markeert die leeg bleef na zijn afscheidskus.

Ik zou iets nuttigs moeten doen. Werken. De was opvouwen. Reageren op het bericht van mijn moeder, die nog eens vraagt of we IVF overwegen. Maar in plaats daarvan sta ik op blote voeten op de koele keukenvloer en kijk naar twee vogels die vechten om kruimels op de tuinmuur. De ene blijft terugkomen. De ander wacht gewoon.

We praten al twee maanden niet meer over kinderen. Een maand eerder waren we al gestopt met proberen. Toch tel ik de dagen nog steeds. Wacht ik nog steeds tot ik bloed. Vind ik mezelf nog steeds soms wegdromen over namen.

Vandaag is dag negenentwintig.

Ik sluit mijn ogen en adem door de pijn heen. Iets zachts roert zich in mijn lichaam. Geen pijn. Geen hoop.

Gewoon... ruimte. Alsof een deel van mij zich klaarmaakt om gevuld te worden.

Eindelijk kom ik in beweging en zet de mok in de gootsteen. De warmte blijft nog even hangen in mijn handpalmen.

Mijn telefoon trilt op het aanrecht.

Het is Emily. ‘Vergeet je rijles niet vandaag! Hij is een geweldige instructeur. En ik heb niks tegen een oudere man,’ voegt ze eraan toe—met natuurlijk een knipoog-emoji. Emily flirt nooit zonder leestekens.

Ze stuurt een foto en ik moet bijna lachen. Bijna.

De man heeft kort blond haar en ogen als grijze stormen—of blauw misschien. Of van die ogen die veranderen met het licht.

Mijn type is stil. Stevig. Vertrouwd. Iemand die mijn hand vasthoudt terwijl de dokter zegt dat het hem spijt.

Toch antwoord ik, ‘Ik kom. Gewoon om zeker te weten dat jij je beperkt tot het rijden van zijn paard—en niet de instructeur.’

Een tel later trilt mijn telefoon opnieuw. ‘Oh, laat me toch een beetje leven,’ gevolgd door het duivelse grijns-emoji, alsof kattenkwaad haar moedertaal was.

Ik glimlach, maar het reikt niet tot mijn hart. Ik kan me niet herinneren wanneer iets dat voor het laatst deed.

Buiten verschuift een wolk—zacht, ademloos, bijna zoet.

En ergens in mij wil er ook iets verschuiven.

Hoofdstuk 2

Enna

De stallen ruiken naar hooi, leer en dat soort stof dat nooit echt van je huid verdwijnt.

Emily's paard, Sage, heeft pauze—herstellende van een oude peesblessure—en ik betaal haar om hem te rijden als zij niet kan. Maar de laatste tijd is er een nieuwe toevoeging aan de stal. Cyriel.

Vorige maand stalde hij zijn ruin, Arrow, hier. Een week geleden vroeg Emily of we hem mochten rijden. Cyriel zei ja—en voegde eraan toe dat hij lesgeeft in boogschieten te paard. Eén-op-één lessen.

Natuurlijk schreef Emily ons meteen in. Normaal zou het vandaag haar beurt zijn en zou ik toekijken, maar ze zei dat de dierenarts voor Sage kwam.

Ik trek de kinband van mijn cap strakker, ook al weet ik niet precies waarom. Mijn hart slaat sneller, alsof ik me op iets voorbereid dat meer is dan een rit. Ik rijd al sinds mijn negende. Ik ben niet bang. Maar vandaag voelt de druk van de cap nodig. Alsof het een harnas is.

Toch zit er een vleugel in mijn borst die ik niet aan zenuwen kan wijten. Of misschien wel. Het is lang geleden dat ik mezelf iets heb laten voelen dat niet verdoofd of stilletjes pijnlijk was.

‘Enna?’ Emily's stem draagt over de paddock. ‘Hij is daar. Bruine ruin. Hij heet Arrow.’

Ik knik en loop die kant op.

Arrow schudt met zijn hoofd als ik nader, oren bewegend.

Een man staat naast hem, aaiend met een tederheid die me verrast. Niet alle ruiters—en zeker niet alle mannen—hebben echt zorg voor hun paard.

Hij kijkt niet meteen op.

Hij is lang. Stevig. Zijn blonde haar is kortgeschoren en een stoppelbaard verzacht de scherpte van zijn kaaklijn. Er zit iets in zijn manier van bewegen—precies, gegrond, alert—dat me vertelt dat discipline hem niet vreemd is. Of beheersing.

‘Deze is van jou?’ vraag ik, verrast door de nieuwsgierigheid in mijn stem.

‘Hij laat zich door niemand bezitten. Maar ja—ik zorg voor hem.’

Maar nog voor hij zich omdraait, voel ik het. Een stille, elektrische trek. Het soort dat je pas opmerkt als het er al is, opgerold laag in je buik als warmte.

Dan draait hij zich om. En op het moment dat zijn ogen de mijne vinden, schiet er iets door me heen.

Ik geloof niet in het lot. Maar wel in zwaartekracht. En nu voelt het alsof ik val.

‘Je bent laat,’ zegt hij.

‘Ik ben altijd te laat.’

Hij tilt een wenkbrauw op, alsof hij het waarheidsgehalte daarvan weegt.

‘Ik ben Cyriel,’ zegt hij na een korte pauze. ‘Zadel op wanneer je klaar bent. We rijden de eerste ronde in stilte.’

Hij blijft te voet, één hand op Arrow’s touwhalster terwijl

ik me in het zadel nestel—of wat daarvoor moet doorgaan. Heel even lijkt het alsof hij me wil helpen—zijn gewicht beweegt naar voren, hand een fractie omhoog—maar dan houdt hij in. Zet een stap terug. Alsof hij zichzelf niet vertrouwt met wat er kan gebeuren als hij te dichtbij komt.

Dit is misschien wel het dunste, kleinste zadel waar ik ooit op gereden heb. Bijna zonder.

Nieuw paard. Volledig contactzadel. Een man die ik nog nooit heb ontmoet. Het zou vreemd moeten voelen. Maar op de een of andere manier voelt het als thuiskomen.

Ik kijk naar hem zonder dat ik het wil. Mijn hart klimt naar een toonhoogte die ik in maanden niet heb gevoeld—pijnlijk vertrouwd, gevaarlijk scherp.

Onder me draait het paard zijn hoofd naar mijn been, neusgaten trillend alsof hij even checkt.

Cyriel verroert zich niet. Hij blijft gewoon staan—stil en stevig—tot ik mijn zit gevonden heb.

Arrow's ademhaling onder me werkt aardend. Maar de man naast ons? Die maakt me onrustig op een manier waarvoor ik nog geen woorden heb.

Ik kijk zijn kant op. 'Hebben wij elkaar eerder ontmoet?'
'Nee.'

Zijn antwoord komt te snel en zijn ogen zeggen iets anders.

De rest van de les gaat bijna in stilte voorbij, alleen onderbroken door het ritme van hoeven, het kraken van leer en af en toe een lage aanwijzing van Cyriel.

'Ontspan je handen.'

'Vecht niet tegen het ritme.'

Zijn stem is diep en onthaast, maar elk woord landt ergens in mijn ruggengraat.

Ik volg zijn aanwijzingen, al haat ik hoe bewust ik me van alles word—hoe mijn adem korter wordt als hij iets dichterbij komt, hoe mijn huid reageert als zijn blik te lang blijft hangen.

Ik ben getrouwd, herinner ik mezelf eraan. Gelukkig, zelfs.

Toch ontrolt er iets in mij, als een draad die langzaam wordt losgetrokken.

‘Je hebt dit eerder gedaan,’ zegt hij uiteindelijk.

‘Sinds mijn negende.’

Hij knikt. ‘Je rijdt als iemand die er geen plezier meer in heeft.’

Ik knipper. ‘Excuseer?’

‘De meeste mensen rijden om zich vrij te voelen. Jij rijdt om in controle te blijven.’

Ik zou moeten steigeren. Misschien doe ik dat ook.

Maar hij heeft noch gelijk noch ongelijk.

‘Misschien houd ik van controle,’ zeg ik, zo gelijkmatig mogelijk.

Hij bestudeert me een moment langer.

‘Misschien mis je het om los te laten.’

Ik kijk weg, naar de bomenrand achter het hek.

Hij kent me niet. Weet niet wat ik verloren heb, of wat ik met beide handen probeer vast te houden.

Maar zijn woorden blijven hangen. Niet onvriendelijk. Gewoon... raak.

Alsof hij die pijn zelf ook kent.

Als het uur voorbij is, stap ik af en veeg een haarlok uit mijn gezicht. Emily zwaait van de andere kant van de stal, grijnzend alsof ze nu al om details vraagt.

‘Zelfde tijd volgende week?’ vraagt Cyriel.

Ik ontmoet zijn blik. Er flakkert iets in—weg voor ik het kan benoemen. ‘Ik denk het wel.’

Hij knikt één keer en draait zich weer naar het paard.

Alsof er zonet niets tussen ons is gebeurd.

Maar ik voel het. Op de hele weg naar huis voel ik het. Als een lage snaar die nog trilt in mijn botten. Een waarschuwing dat er iets in mij is verschoven.

En deze keer is het geen verdriet.

Hoofdstuk 3

Enna

Thuis ga ik op de rand van het bad zitten, terwijl de kraan loopt en ik mijn laarzen uittrek.

Het hete water laat de spiegel al beslaan voordat ik ook maar één stap zet.

Ik blijf niet lang in het water liggen. Net genoeg om de spanning uit mijn benen te laten wegtrekken en de warmte de plek tussen mijn schouders te laten verzachten, waar stress zich altijd het eerst vastzet.

Maar mijn gedachten blijven rondcirkelen. Zijn stem. Zijn handen. Die blik in zijn ogen. De manier waarop er iets in mij naar hem toe boog—nog voordat ik zijn gezicht zag.

Ik spoel me af en wikkel een handdoek om me heen. In de spiegel ziet mijn gezicht er hetzelfde uit. Maar onder de huid is er iets verschoven. Alsof de stroming van koers is veranderd.

Noah is nog niet thuis.

Ik neem de tijd om me aan te kleden. Comfortabele kleren. Schoon haar. Alsof het wegwassen van de rit ook de gedachten zou kunnen wegspoelen die ermee kwamen. Dat doet het niet.

Mijn telefoon licht op met een bericht van Emily. *‘Vertel me alles. Hij is te knap om zo stil te zijn.’*

Ik staar een tijd naar het scherm voordat ik antwoord. *‘Hij is... anders.’*

Ze stuurt meteen terug. *‘Anders goed of anders slecht?’*

'Anders anders,' typ ik. Dan wis ik het weer.

'Hij is... intens. Ik had het gevoel dat hij dwars door me heen keek.'

Emily stuurt een rij vlam-emoji's. Dan volgt nog een bericht. *'De volgende keer dat hij mij lesgeeft, moet jij meekomen. Zorgen dat ik hem niet kus of zo.'*

Ik aarzel. Er flikkert iets op. Scherp en onverwacht. Een draai in mijn borst die ik geen naam wil geven. Het is belachelijk. Emily flirt met iedereen. Dat is gewoon haar manier. En toch—*'Prima,' typ ik. 'Ik hou jullie allebei in het gareel.'* Maar mijn vingers klemmen zich steviger om de telefoon. Het is geen jaloezie. Niet precies. Eerder iets ouds en gekneusd dat te snel wakker wordt.

Later, als Noah thuiskomt en een kus op mijn wang drukt, zijn zijn lippen warm, maar mijn huid vonkt niet.

Alles waar ik aan kan denken, is een man die nauwelijks sprak—en toch iets in mij in brand zette.

Die nacht lig ik langer wakker dan ik zou moeten. Emily's woorden zitten achter mijn ribben, koppig en rusteloos. *Zorgen dat ik hem niet kus...*

Ik denk aan zijn ogen. De stilte. De manier waarop mijn hartslag hem leek te kennen nog voor ik dat deed.

Ik slaap pas tegen de ochtend.

Hoofdstuk 4

Cyriel

Het meisje met de storm in haar borstkas komt terug.

Ik voel het nog voor ik de poort open of mijn paard zadel.

Een deel van mij voelt haar altijd nu. Alsof een oude pijn weer tot leven komt.

Het is te vroeg. Ik zou nog niets mogen voelen. Niet nu.

Ik heb mezelf beloofd dat ik niet zou vallen. Niet voor haar. *Voor niemand.*

Liefde maakt mannen dwaas. Het maakt ze traag. Het heeft mijn vader alles gekost.

Ik moet afstand houden. Onze stappen klein zetten. Beheerst.

Het langzaam laten groeien. Natuurlijk. Want ik kan haar niet afschrikken. Niet voor we hebben gekust.

De zon hangt laag, lange schaduwen werpend door de dennen.

Ik laat mijn hand over de teugels glijden, houd me vast aan de textuur, het gewicht van het nu.

Alles is te fel als ze in de buurt is. Te scherp.

Ik heb een leven lang toegeleefd naar het moment dat ik haar zou vinden. Nooit verwacht dat het zó zou voelen.

Emily arriveert eerst. Luid, zoals altijd. Ze gooit een grap mijn kant op en doet alsof ze indruk wil maken. Ze is onschuldig. Nieuwsgierig.

Ik knik, geef haar dezelfde aanwijzingen die ik elke leerling geef. Maar mijn focus begint al weg te glijden.

Want dan stapt zij in het licht. Enna.

Ze draagt een spijkerbroek en een losse jas. Haar haar is vastgebonden alsof ze geen moeite heeft gedaan—maar ik heb nog nooit iets gezien dat zo doordacht leek.

Haar ogen vangen de mijne een halve seconde, voor ze wegstijgt.

Alsof ze het weet. Alsof ze het ook voelt.

Ik houd mijn gezicht stil. Neutraal. Beheerst.

Ik help Emily in het zadel, geef haar de teugels, een paar tips.

Dan loop ik naar Enna, die aan de overkant van het hek staat.

Mijn stem zakt laag. ‘Kijken of meedoen?’

Ze aarzelt. Slechts één ademteug lang. ‘Kijken.’

Natuurlijk.

Ik knik en doe een stap terug. Laat mijn lichaam het overnemen.

Mijn hoofd mag dan een chaos zijn, de training zit er nog altijd—elke beweging precies, elk commando gelijkmatig.

Ik heb deze discipline in stilte geleerd. Jaren alleen doorgebracht, me voorbereidend op een leven waarvan ik niet wist of ik het ooit zou mogen leiden.

Maar als Enna zich verplaatst—wanneer haar vingers de bovenrand van het hek raken—*slaat* mijn hartslag over.

Emily flirt opnieuw. Gooit er iets uit over hoe ze had beloofd de instructeur niet te kussen.

Enna lacht, maar het klinkt te strak. Het geluid klopt niet.

Is ze jaloers?

Die gedachte breekt iets in mij open.

Niet alleen verlangen.

Herkenning.

Het maakt wachten moeilijker.

Moeilijker om de regels te volgen die ik mezelf al lang
voor ik haar gezicht zag had opgelegd.

Ze weet niet wat ze is.

Wie ze is.

Maar ik wel.

Dus adem ik erdoorheen.

Tel de seconden.

Trek elke instinctieve reactie terug.

Want als ik te snel ga—als ik mezelf prijsgeef—kan ik
haar verliezen voor ik haar ooit echt heb gehad.

Hoofdstuk 5

Enna

Het is drie dagen sinds Emily's training, en ik kan niet wachten om hem weer te zien.

Ik houd mezelf voor dat het alleen de opwinding is van iets nieuws leren—boogschieten te paard. Maar diep vanbinnen weet ik dat het niet om het rijden gaat.

Het is de manier waarop ik me voel in de buurt van Cyriel. Alsof hij het middelpunt is van een wereld die ik nog niet ken.

Emily heeft mijn lesmoment vandaag ingenomen. Zij neemt normaal de dinsdag, ik de vrijdag. Cyriel zegt nooit iets over die afspraak. Kijkt nooit verrast als ik verschijn. Maar er verandert iets in hem—stil, bijna onmerkbaar—als ik er ben.

Ik voel het in de lucht tussen ons. Opgeladen. *Wachtend.*

Ik zeg tegen mezelf dat ik hier kom voor de discipline. Voor het geleende paard. Voor de ruimte om na te denken. Maar ik werd wakker met gedachten aan hem.

Dat alleen al zou me moeten afschrikken.

Ik heb hem een week geleden ontmoet, en toch... voelt het in mijn huid alsof ik weer bij hem in de buurt wil zijn.

Niet op een romantische manier. Niet zo. Gewoon—om het gevoel te begrijpen. Het te kunnen benoemen. Zodat ik het onder controle kan houden.

Maar als ik de hoek van de stallen omga en zijn stem hoor—laag, gelijkmatig, bevelend—vergeet ik wat ik kwam benoemen.

Cyriel staat naast zijn paard, spieren die onder zijn donkere shirt bewegen terwijl hij de singel aantrekt. Hij ziet eruit als iemand die een slagveld zou kunnen aanvoeren—lang, breedgeschouderd, met die opgerolde stilstand die alleen training kan vormen.

Hij ziet er niet uit alsof hij bij deze tijd hoort. Hij lijkt gebouwd voor oorlog.

En hij is ouder dan ik. Minstens vijftien jaar, misschien meer. Ik ben negenentwintig. Hij zou halverwege de veertig kunnen zijn.

Maar het is niet de leeftijd die de lucht tussen ons spant.

Het is iets anders. Iets onuitgesproken.

Hij geeft Emily weer les. Zij had om mijn les gevraagd, en ik ben akkoord gegaan. Nu weet ik niet meer waarom ik gekomen ben.

Ik leun tegen het hek, probeer er nonchalant uit te zien.

Emily lacht, gooit haar hoofd naar achter alsof ze in een shampoo-reclame zit. Het klinkt gemaakt.

Cyriel lacht niet terug. Glimlacht niet eens. Hij corrigeert haar houding met stille precisie, zijn hand zwevend bij haar elleboog maar zonder aan te raken.

Toch, aan de manier waarop Emily bloost, weet ik dat ze zou willen dat hij het wel deed.

Het zou me niets moeten kunnen schelen.

Maar iets scherp prikt in mijn borst, en ik draai me weg alsof ik gewoon mijn spieren wil rekken.

‘Dacht niet dat je nog eens zou komen,’ roept Emily.
‘Cyriel zegt dat ik een natuurtalent ben.’

Ik knik, houd mijn ogen op het zadel. ‘Dat ben je altijd.’
Cyriel kijkt me dan aan. Slechts een enkele oogopslag.
Het voelt als een lucifer die langs droog hout strijkt. Mijn
maag draait om.

‘Wil jij daarna?’ vraagt Emily.

Ik aarzel. Hij kijkt naar me. Ik schud mijn hoofd.

‘Gewoon hier voor het uitzicht?’ plaagt ze, met een
knipoog.

‘Ik ben hier om toezicht te houden,’ kaats ik terug.
‘Zorgen dat jij je aan je beloften houdt.’

Cyriel trekt één wenkbrauw op.

Emily grijnst. ‘Zie je? Ze denkt nog steeds dat ik je ga
kussen.’

Hij reageert niet. Maar ik zweer—heel even—that zijn
blik naar de mijne flitst.

Warmte krult laag in mijn keel.

De les gaat verder. Ik probeer niet te staren. Ik faal.

Ik probeer eerder weg te gaan. Maar het lukt me niet.

Als het voorbij is, en Emily bezig is haar laarzen af te
spoelen, komt Cyriel naast me staan.

‘Dus zie ik je dinsdag?’

Hij raakt me niet aan. Staat niet te dichtbij. Maar de vraag
hangt tussen ons als een adem die nog niet is uitgeblazen.

Ik knik. ‘Ja. Zeker. Maar het is dan weer Emily die rijdt.’

En dan voeg ik eraan toe—omdat ik moet—‘Het is leuk
om te kijken. Om even te ontkomen. Aan de echte wereld.’

Zijn ogen zoeken de mijne. ‘Of misschien wacht de echte wereld om herinnerd te worden.’

Mijn adem stukt.

Maar voor ik kan reageren, loopt hij al weg. En het enige wat hij zegt, is: ‘Zorg dat Emily niet al je lessen inpikt.’

Hoofdstuk 6

Cyriel

Ik merk dat haar lach haar ogen niet bereikt wanneer Enna op dinsdag verschijnt.

Emily zwaait naar me vanaf de andere kant van het veld terwijl ze mijn paard in draf brengt, haar houding niet perfect maar gretig. Ze doet haar best. En toch is er geen weerklank. Geen aantrekking. Geen echo.

Enna daarentegen— Haar aanwezigheid drukt tegen de rand van mijn bewustzijn als zonlicht door een halfgesloten gordijn. Ze heeft niets gezegd. Is niet naar me toe gekomen. En toch voel ik haar. Als warmte voor de bliksem.

Ik kijk op. Daar. Op het hek, armen over elkaar, haar haar bijeen gebonden met diezelfde achteloze moeite die er toch op de een of andere manier opzettelijk uitziet. Ze kijkt alsof ze probeert niet te kijken. Alsof ze wenste dat ze hier niet was—maar niet weg kon blijven.

Je had niet moeten komen. Maar God, ik ben blij dat je er bent.

De les eindigt. Emily springt af, rood van inspanning en buiten adem. Ze loopt langs me met een blik die blijft hangen, maar die ik niet beantwoord. Ik geef haar de teugels en mompel een herinnering over houding.

Dan draai ik me naar Enna. ‘Ik wil je iets laten zien,’ zeg ik.

Haar wenkbrauw gaat omhoog. ‘Ik ga niet rijden, weet je nog?’

‘Wie zegt dat het om rijden gaat?’

Ik gebaar dat ze me moet volgen naar het uiteinde van het veld, waar de doelen tegen het ochtendlicht staan. Ik leg een korte, gebogen boog neer en een slanke koker met pijlen.

‘Ooit eerder geschoten?’

Ze schudt haar hoofd. ‘Alleen op de kermis. Niks echts.’

‘Dit is echt.’

De woorden komen zwaarder aan dan ik bedoel. Ik zie het aan hoe haar blik verscherpt, aan hoe haar handen licht aanspannen langs haar zij. Alsof iets in haar bang is voor hoe echt dit voelt.

Ik pak de koker, slinger hem over mijn rug en stap dichterbij. ‘Neem je houding aan. Voeten wijd. Knieën los.’

Ze gehoorzaamt, en ik sta achter haar. De lijn van haar ruggengraat trekt mijn aandacht, maar ik raak haar niet aan. Nog niet.

Ik geef haar mijn boog. Haar huid trekt mijn ogen naar zich toe tegen het donkere hout.

Ik neem een pijl van mijn rug en reik die aan haar. ‘Leg hem aan de rechterkant van de boog,’ instrueer ik. ‘Boven dit punt, de pees strak. Je kunt de pijl op zijn plek houden door je wijsvinger vooraan eromheen te krullen, zolang er maar spanning op de pees blijft.’

Ze probeert te doen wat ik zei, maar de pijl blijft losvallen.

Dus leid ik haar vingers zachtjes naar de pees. Haar handen zijn zacht, onzeker. Het moment rekt zich uit. Ik stap terug.

‘Goed. Nu trek je hem zo,’ demonstreer ik naast haar, zonder haar opnieuw aan te raken. ‘Slavische stijl. Snel. Precies. Laat je wijsvinger de schacht stabiliseren—alsof je een pistool maakt met je hand.’

Ze trekt. De pijl vliegt onhandig, traag, maar vooruit.

‘De snelheid zit in het ritme, niet in de kracht.’

Ik geef haar een volgende pijl.

Ze legt hem zorgvuldig aan, en ik probeer niet naar haar handen te staren. Maar ik faal.

Deze keer vliegt hij harder, maar ver naast het doel.

‘Nog eens,’ zeg ik.

Ze doet het. Gefocust. Vastberaden.

We herhalen. Mijn correcties worden lichter. Haar zelfvertrouwen groeit. Wanneer ik goedkeurend knik, glimlacht ze.

Die glimlach voelt als een scheur in een harnas.

Ik sluit mijn ogen iets te lang. Vind mijn balans terug.

‘Nog één ding,’ zeg ik.

Ze heft een wenkbrauw. ‘Nog meer?’

Ik knik. ‘Ja. Stilte.’

Ik houd mijn hand open voor haar, zodat ze me mijn boog kan teruggeven. Hang hem over mijn rug, de pees kruislings over mijn borst.

Ik stap in een wijde stand—knieën gebogen, handen laag. ‘Paardrijstand.’

Ik leid haar houding. Eén hand raakt vluchtig de voorkant van haar schouder, de ander de holling van haar rug. Slechts een seconde. Slechts genoeg.

‘Plaats je handen voor je, net voor je buik, handpalmen naar de aarde.’ Ik doe het voor en wacht tot ze me nadoet.

‘Nu sluit je je ogen.’

Ze aarzelt, maar ik sluit de mijne en ga verder. ‘We ademen in. En stellen ons voor dat we de pees trekken. Voel de spanning. Laat dan los. En adem uit.’

Ik hoor haar inademen. Probeer zelf ook te ademen. Val iets later in dan zij.

‘We doen dit totdat je voelt dat je handen bij het inademen van elkaar bewegen en bij het uitademen naar elkaar toe.’

Ze beweegt met me mee. Onze ademhaling synchroniseert.

Ik herhaal de oefening. Net zozeer voor mezelf als voor haar, terwijl ik voel hoe mijn aandacht naar haar glijdt. ‘Stel je de pijn voor. Trek terwijl je oprijst. Laat los terwijl je zakt.’

Ik open mijn ogen en kijk naar haar. En ik voel hoe er aan me wordt getrokken, alsof er een koord loopt van haar midden naar het mijne.

Haar wimpers trillen. ‘Ik kan het voelen.’

Ze reikt uit, niet met handen maar met iets diepers. Iets ouds.

Ik stap dichterbij. Raak niet. Kan niet.

De band roert zich. *God, zij is het echt.*

Ik trek me terug voor ik niet meer kan tegenhouden. ‘Dat was het voor vandaag,’ zeg ik, mijn stem strak.

Ze staat nog steeds in goud gebaad. Stil. Zacht. Perfect.

En ik wil haar. Verdomme, ik wil haar.

‘Volgende les is vrijdag,’ voeg ik eraan toe. Terloops. Beheerst.

Dan loop ik weg. Stevig. Onbewogen. Van buiten, tenminste.

Thuis voelen de muren te dichtbij.

Ik rol de matten uit. Zet de ramen open. De lucht ruikt naar dennen en zomerse stof.

Ik ga zitten. Probeer te vergeten hoe ze naast me voelde. Hoe iets in mij verschoof. En hoe gemakkelijk het zou zijn om te vallen.

Maar dat kan ik niet. Ik heb mezelf een belofte gedaan.

Liefde verzwakt. Liefde leidt af. Het kostte mijn vader zijn leven.

En ik heb mijn leven nodig. Om over te steken. Om dit af te maken.

De hunkering zoemt net onder mijn huid. Een wond die ik niet kan laten etteren. Ik geef eraan toe.

Slechts één keer. Slechts genoeg om mijn focus terug te winnen.

Haar gezicht overspoelt mijn gedachten. Haar stem. Haar geur. Haar adem tegen de mijne. Ik laat de fantasie opkomen—haar handen in mijn haar, haar mond op mijn huid, haar lichaam dat naar het mijne buigt.

Het is verkeerd. Het is roekeloos. En het is alles wat ik wil.

Daarna lig ik stil. Leeg. Kalm. Weer gedisciplineerd. Niet schoon. Maar begrensd.

Ik verzamel wat ertoe doet. Het kleine houten kistje onder het bed. De kaart van Sunderra van mijn vader. Zijn dagboek. De tekening van mijn tatoeage. Mijn messen. Het gewicht van erfenis.

Ik train tot ik bast en adem breek. Tot ik niets meer ben dan wil.

Dan studeer ik. Vuur. Water. Bloed. Bot.

Want als ik oversteek—zijn er geen tweede kansen.

De Koningin herinnert zich mijn familie misschien niet. Maar ik zal haar eraan herinneren.

En als Enna echt de ware is? Dan zal ik haar beschermen. Zelfs tegen dat deel van mij dat haar wil opeisen.

Hoofdstuk 7

Enna

Noahs hand vindt mijn taille terwijl ik het koffiezetapparaat uitspoel. Het is laat, bijna bedtijd. Hij doet het zoals altijd—zonder aarzeling, alsof hij daar thuishoort. Zijn handpalm rust tegen mijn heup, zijn duim strijkt een trage boog over de stof van mijn T-shirt. Hij buigt voorover, kust de zijkant van mijn hals en laat zijn kin een seconde te lang op mijn schouder rusten.

‘Je ruikt naar koffie en lavendel,’ mompelt hij.

Ik glimlach, klein en automatisch. ‘Dat is waarschijnlijk het wasmiddel.’

‘Dan kopen we meer van dat wasmiddel.’

Hij grijnst tegen mijn huid en zegt weer iets over de hond van de burens, die naar vlinders blaft. Het is lief. Vertrouwd. Het soort moment waar ik mijn ochtenden vroeger in wikkelde.

Ik knik. Zeg iets terug. Ik geloof dat ik zelfs lach.

Maar wat ik ook zei, het blijft niet hangen. Wat blijft hangen, is hoe gemakkelijk het is om in de routine te glijden. En hoe ver weg ik me voel terwijl ik het doe.

Ik denk aan hoe ik me vanochtend voelde, toen ik naast Cyriel ademde. Nog drie dagen, en ik voel me weer levend.

De volgende ochtend zit ik op de rand van het bed met een warmtekussen tegen mijn onderrug, terwijl ik toekijk hoe het licht over de houten vloerplanken kruipt. Noah is al naar zijn werk en ik heb vanavond nachtdienst. Ik zou moeten lezen. Of de was vouwen. Of Emily terug appen.

In plaats daarvan denk ik aan hoe het voelde om naast hem te ademen. Cyriel. Hoe de stilte niet drukte—maar tilde. Hoe zijn ademhaling zo makkelijk met de mijne meeliep dat het gechoreografeerd leek. Hoe mijn lichaam iets herkende voordat mijn hoofd er woorden voor had.

Hij nam geen afscheid. Alleen, *‘Volgende les is vrijdag.’* Alsof het niet gebeurd was.

Maar er gebeurde iets. Ik voelde het in mijn huid.

Dus waarom voelt het alsof hij helemaal geen nieuwe les van plan was? Alsof hij klaar was om van de aardbodem te verdwijnen.

Die avond ben ik in het ziekenhuis. Mijn map ligt open voor me, het scherm ernaast gloeit met de vitale waarden van patiënten, maar ik kijk er niet echt naar.

Officieel ben ik een gediplomeerde vroedvrouw. Maar hier, in het ziekenhuis, zijn het de artsen die bevallen. Ik houd toezicht. Noteer. Houd handen vast en bied troost wanneer ik mag. En soms zit ik er gewoon, wachtend tot iemand anders meer nodig is dan ik.

Meestal voel ik me een bezoeker op de plek waar ik heb geleerd te horen. Soms is dat geruststellend. Andere keren

maakt het me rusteloos op een manier die ik niet kan verklaren.

Gewoonlijk voel ik me kalm in deze stilte. Maar vanavond jeukt ze onder mijn huid. Niets is mis. En toch—alles voelt verkeerd.

Mijn gedachten glijden weer naar zijn handen—zijn lichaam, zijn stilte, de manier waarop hij stilte liet voelen als beheersing in plaats van afwezigheid. Ik wil dat beeld vasthouden. Niet om me machteloos eronder te voelen, maar om me zijn gelijke te voelen. Zeker. Alsof ik die aanwezigheid ook zou kunnen oproepen.

Misschien ga ik niet terug. Misschien is er niets gebeurd. Nog niet, in elk geval.

Maar de volgende training is over twee dagen. En ik kan niet stoppen met op de klok kijken. Ze gaat te langzaam.

Een dag later is de stilte zo lang dat ik bijna geloof dat hij het meende—*Volgende les is vrijdag*. Dat hij weer zal verschijnen alsof er niets veranderd is. Alsof ik niet voelde wat ik voelde.

Ik heb nog niets van hem gehoord. Dat is goed. Hij heeft niet afgezegd.

Emily's bericht komt op het slechtste moment. Ik ben net uit de douche, mijn handdoek nog om mijn borst geknoopt.

Emily appt: *Hij heeft Arrow aan mij gegeven. Zei dat hij hem niet mee kon nemen naar waar hij heen gaat. Dat hij snel vertrekt.*

Ik knipper naar het scherm. *Hij heeft zijn paard gewoon aan jou gegeven?* Ik typ het. En ik stuur het.

Een paar seconden later komt haar antwoord: *Ja. Hij zei dat Arrow iemand nodig heeft die stabiel is. Iemand die niet rijdt met geesten in het bloed. Zijn woorden, niet de mijne.*

Ik typ snel, mijn hart bonst. *Waarom niet verkopen? Hij is toch iets waard?*

Emily's antwoord komt binnen terwijl ik al in mijn pyjama zit: *Arrow is het soort paard dat je niet verkoopt. Hij is zacht. Loyaal. Reageert op een fluistering. Cyriel heeft hem getraind alsof hij een deel van hemzelf is. Ik denk niet dat hij hem aan een vreemde had kunnen geven.*

Mijn vingers blijven boven de letters hangen. Ik typ: *Waarheen vertrekt hij?* Delete. Ik typ: *Waarom heeft hij het mij niet verteld?* Delete.

Uiteindelijk staar ik alleen naar het bericht tot mijn scherm zwart wordt.

Er nestelt zich een vreemde pijn onder mijn ribben. Niet alleen omdat hij vertrekt—maar omdat hij Arrow aan háár gaf.

Waarom niet aan mij?

Ik weet dat het irrationeel is. Ik heb dat soort vertrouwen niet verdiend. Maar toch—het steekt.

Arrow was van hem. Zacht, krachtig, getraind met precisie. Hem weggeven was niet zomaar een beslissing—het was een afscheid. En hij gaf dat afscheid aan Emily. Niet aan mij.

Hij zal het haar wel hebben verteld toen ze gisteren voor haar paard Sage zorgde. Waarschijnlijk sprak hij met die kalme finaliteit die hij draagt als een harnas.

Ik blijf zijn stem opnieuw en opnieuw afspelen in mijn hoofd. De laatste woorden die hij tegen me zei. *Volgende les is vrijdag.*

Meende hij het? Was het gewoonte? Of was hij toen al van plan te verdwijnen?

Die nacht trekt Noah me tegen zich aan in bed, warm en zacht en zeker. Zijn vingers schuiven onder de zoom van mijn shirt zoals hij dat al honderden keren heeft gedaan. Ik laat hem.

Hij kust mijn sleutelbeen, langzaam en vertrouwd, alsof hij een taal leest die we samen hebben geschreven. Zijn handen zijn eerbiedig. Liefdevol. Veilig.

Ik wil hier zijn. Echt.

Maar terwijl zijn lichaam tegen het mijne drukt, dwalen mijn gedachten af.

Het is niet Noahs schuld. Nooit geweest.

Hij fluistert mijn naam, strijkt mijn haar naar achteren, laat zijn voorhoofd tegen het mijne rusten. Zijn adem is gelijkmatig. Hij wacht. Geduldig. Geeft me ruimte.

Ik kus hem. Probeer het te menen. Probeer mezelf het moment in te trekken.

Maar als ik mijn ogen sluit—zie ik Noah niet.

Ik zie handen die me nooit hebben aangeraakt. Een stem die amper een woord zei. Adem en stilte en controle, zo strak gewikkeld dat ik nauwelijks kon denken.

Ik voel me schuldig om het verlangen dat daarop volgt.

Het is verkeerd. Het is verkeerd, en ik kan niet stoppen.

Misschien moet ik morgen niet gaan. Hij is onze les vast gewoon vergeten af te zeggen.

Maar wat als hij het niet is vergeten—en me nog één keer wil zien?

Misschien ga ik wel. Gewoon om afscheid te nemen...

Hoofdstuk 8

Enna

De parkeerplaats is half leeg wanneer ik aankom. De zon staat nog niet eens hoog, en toch zijn mijn handpalmen vochtig tegen het stuur. Ik blijf zitten terwijl de motor tikt, alsof de auto me kan vertellen wat ik moet doen.

Ik had niet moeten komen. Dat was het plan. Thuisblijven. Het laten vervagen. Hem laten gaan.

Maar ik kreeg het geluid van zijn stem niet uit mijn hoofd—*volgende les is vrijdag*—maar het had een waarschuwend klink, alsof hij gezegd had: zie dat je komt.

En dus ben ik hier. Met een bonzend hart, een maag die in de knoop zit, en zonder te weten of hij überhaupt zal opduiken.

Ik laat mijn voorhoofd tegen het stuur zakken en adem langzaam uit. *Wat ben ik aan het doen?*

Afscheid nemen. Dat is wat ik mezelf heb verteld. Maar het is niet waar. Niet echt.

Ik stap uit de auto voordat ik mezelf kan overhalen om weer te vertrekken. De lucht is scherp met de geur van gras, ochtenddauw en paardenzweet. Vertrouwd op een manier die onder mijn huid kruipt. Te vertrouwd.

Ik volg de afrastering van de paddock, speurend over het wijdse trackstelsel dat zich om heuveltjes slingert en door velden hoog gras snijdt. Het is er stil, te stil, en het duurt langer dan ik wil toegeven voordat ik beseft dat ik zoek naar beweging die er niet is.

Geen Arrow. Geen Cyriel.

Alleen wiegende grassprietten en in de verte de verspreide vormen van de kudde, grazend.

Ik check de hoeken, de helling bij de beek, zelfs de lange strook schaduw waar de paarden soms in groepjes liggen te slapen. Niets.

Mijn borst trekt samen. Misschien is hij al weg. Misschien meende hij het niet—*volgens les is vrijdag*—of misschien wel, en was dit de meest milde manier om het te beëindigen.

Toch blijf ik lopen. Ik moet het zeker weten.

Ik volg het pad zoals de paarden dat zouden doen. Op een van de weides zie ik de kudde. In de lente en zomer openen ze bijna elke dag een nieuw stuk gras; alles is verbonden door tracks. Ik loop langs een grote open schuilstal die normaal voor beschutting wordt gebruikt. Leeg. Ik kom langs een van de vele hooiruiven, maar duidelijk kiezen de paarden nu voor gras. Arrow moet ergens daar verderop zijn, en ik loop door om zeker te weten dat hij nog bij de kudde is.

Een snelle scan van de weide vertelt me dat Cyriel hier niet is. Misschien is dat maar goed ook. Maar ik hoop dat hij toch komt, en waarschijnlijk zal hij Arrow checken als hij langskomt.

Ze kijken amper op, maar ik zie in kleine dingen dat ze me wel opmerken. Een oog dat me volgt, een oor dat mijn kant opdraait. Ze vinden me veilig genoeg om te blijven grazen, maar blijven alert, voor het geval ik ruimte vraag.

Ik beweeg me door de kudde alsof ik er één van ben, wevend tussen glanzende lijven en zwiepende staarten, erop

lettend hun persoonlijke ruimte te erkennen. Geen reden om die binnen te gaan; ik heb geen haast en wil de rust niet verstoren.

Een zelfverzekerde voskleurige ruïn stapt nieuwsgierig naar me toe. Ik hef mijn handen iets op, handpalm naar hem toe, alsof ik zeg: *ik ben hier niet voor jou*. Een zachte maar duidelijke *kom niet dichtbij*. Hij stopt en kijkt weg.

Ik loop verder, zoekend naar Arrow, maar zie hem nog niet. Een schimmelruïn bekijkt me, haar oren draaiend terwijl ik langsga, voor ze wegloopt om verder te grazen. De grond is hier droog, het gras kort. De lucht zwaar van de aardse geur van paardenzweet en het stoffige pad dichtbij.

En dan zie ik Arrow, aan het einde van de weide, iets hoger waar het gras net wat langer is. Sage staat bij hem, Emily's merrie.

Ik loop naar Arrow tot hij zijn hoofd optilt. Dan stop ik en knik. 'Hé, jongen,' mompel ik. Hij graast verder, dus loop ik rustig naar hem toe. Zijn aandacht deels op mij, deels op het gras. Als ik binnen armlengte ben, steek ik mijn hand langzaam uit en zet hij een stap naar voren om aan mijn knokkels te snuffelen. Zijn warme adem strijkt over mijn huid. Ik aai hem niet op zijn hoofd—dat zou te opdringerig en dominant zijn—maar beweeg naar zijn schouder en strijk vlak achter zijn manen. Zacht en met een plat hand, om hem te kalmeren.

Of probeer ik mezelf te kalmeren omdat ik niet vond waar ik écht naar zocht?

Arrows rust zakt in mij weg als warmte waarvan ik niet wist dat ik ze nodig had.

Dan hoor ik een stem—*zijn* stem. ‘Je gaat goed met ze om.’

Ik kijk op, geschrokken.

Cyriel zit gehurkt bij het hek, vijf à zes meter verderop, één knie gebogen, de andere voet plat op de grond, armen losjes op zijn dijen. Een zwart horloge om zijn pols. Een boog op zijn rug, de koker ernaast. Een zwarte schoudertas hangt laag aan de andere kant, strak vast tegen zijn ribben—het soort dat je draagt als je niet van plan bent terug te keren.

Zijn donkergroene, aansluitende shirt kleeft aan zijn rug waar de strap van de tas over één schouder en omlaag loopt. Hij draagt donkere jeans, stoffig bij de knieën, alsof hij hier al een tijdje is. Hij ijsbeert niet. Hij verbergt zich niet. Hij... kijkt gewoon.

Zijn houding is gespannen, alsof hij ergens tussen klaar om te vertrekken en weigeren te bewegen in zit. Alsof hij niet weet of hij moet vluchten of roerloos blijven.

Ik begin naar hem toe te lopen. Zijn ogen blijven de hele tijd op mij, onleesbaar.

Ik weet niet hoe dichtbij ik kan komen. Er ligt geen lijn voor me vast—niet bij hem. Maar er moet er ergens één zijn, dus dwing ik mezelf één pas voor hem te stoppen, ook al wil elk deel van me verder gaan.

Terwijl ik vertraag, laat hij zijn hand naar het gras zakken, zijn vingers strijken door de sprieten alsof hij zich wil aarden. Niet schrap zetten. Gewoon verankeren.

Dan komt hij overeind—langzaam. Alsof hij de stilte van zich af laat glijden, niet verbreekt. Hij haast zich niet. Ontvouwt zich gewoon, gestaag en zeker, tot hij vlak voor